Найрадісніший момент мого дитинства — коли тато повернувся з

Громовиця Бердник

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Олесь Бердник здобув популярність як письменник у 60—70-ті роки. Його філософсько-фантастичними романами «Покривало Ізіди», «Чаша Амріти», «Зоряний корсар» зачитувалась молодь. Після війни його звинуватили в «антидержавній діяльності» — відбув шість років на засланні.

- Громовиця Бердник

Громовиця Бердник Найрадісніший момент мого дитинства — коли тато повернувся з ув'язнення

Олесь Бердник здобув популярність як письменник у 60—70-ті роки. Його філософсько-фантастичними романами «Покривало Ізіди», «Чаша Амріти», «Зоряний корсар» зачитувалась молодь. Після війни його звинуватили в «антидержавній діяльності» — відбув шість років на засланні.

Тікав — повертали, прив'язавши за ногу до коня. На початку 70-х Олеся Бердника звинуватили у містицизмі та «космічному націоналізмі» і виключили зі Спілки письменників Радянського Союзу. Проте письменник не полишав надій і вперто йшов до мети. Тоді ж Бердник висуває свою теорію «Альтернативної Еволюції». Саме так він назвав своє видіння нового людства і життя у колі Мудрості, Пізнання, Любові і Краси. Бердник мріяв про експерименти перетворення і трансформації. Це надихнуло його на створення в 1989 році громадської організації Українська Духовна Республіка. За його задумом, нове суспільство повинно проголошувати у своєму розвитку примат Духу.

ГРОМОВИЦЯ БЕРДНИК: Я ВВАЖАЮ КОХАННЯ СВОЇХ БАТЬКІВ ОДНИМ ІЗ ЧУДЕС»

Весь цей час із ним пліч-о-пліч йшли його дружина — Валентина Бердник-Сокоринська та діти. Донька Олеся Павловича та Валентини Сергіївни — Громовиця БЕРДНИК.

Громовиця — це рідкісне ім'я для України — до цієї пори зустрічається у Сербії та Чорногорії. Коли Олесь Бердник перший раз сидів за свої політичні переконання у в'язниці, серед його співкамерників були серби. Вони й розповіли йому легенду про громовиць — небесних дів, покровительок сміливих воїнів у дохристиянських віруваннях. Письменника настільки вразила легенда, що він використав це ім'я в книзі, а коли в нього народилася донечка, то так і назвав її.

«МІЖ НИМИ БУЛА ВЕЛИКА НІЖНІСТЬ»

— Громовице, яку історію з життя ваших батьків ви найчастіше просили їх розповісти в дитинстві?

— Звичайно ж, історію їхнього знайомства. На початку 70-х років мама переїхала в Київ. Тут вона навчалася в Інституті легкої промисловості та працювала. І одного ранку вона побачила на майдані Незалежності високого вродливого чоловіка з сивою

бородою, притому, що волосся у нього було чорним. Моїй мамі завжди подобалися люди з незвичайною зовнішністю. А тут такий оригінал, та ще й у вишитій сорочці, — і це в ті часи! І мама почала за ним ходити буквально по п'ятах. Він заходить в книгарню — і вона туди ж, він купує якусь книгу — вона купує ту ж саму, він на пошту — і вона за ним. Їй було цікаво: як живе цей чоловік, із ким зустрічається, чим займається. У той час студентство в Києві читало «Зоряного корсара», «Чашу Амріти»… До її рук теж потрапили батькові книги. Вона прочитала їх із захопленням. Тому можете собі уявити її почуття, коли вона дізналася, що людина, чиї книги вона читає, і той, за ким вона спостерігає, — це одна постать — Олес ь Бердник. Напевно, тоді вона його й полюбила…

Мама вчилася на вечірньому відділенні й підробляла тим, що шила на замовлення. У неї склалися хороші стосунки з однією постійною клієнткою. Вони часто розмовляли, знайшли спільну мову, і мама брала з її бібліотеки читати книжки. І от після чергової примірки вона запропонувала мамі: «Почекайте. Зараз прийде мій колишній чоловік, разом пообідаємо». Ось відчиняються двері і заходить той самий Олесь Бердник. У мами, як кажуть, — «легкий шок». Але ще перед цією зустріччю його перша дружина говорила йому: «Олесю, я хочу познайомити тебе з однією прекрасною дівчиною. Вона була б тобі такою хорошою дружиною!» Так вони й познайомилися. Сталося це 19 лютого 1972 року. І саме цю дату мої батьки вважають початком свого спільного життя. Вони не рахують ні день весілля, ні день, коли почали зустрічатися, а саме день, коли познайомилися. Ця зустріч, очевидно, була суджена зорями і Богом.

Їх завжди об'єднувала дуже велика ніжність. І тепер ніжність має для мене велике значення. Якщо це почуття є між двома людьми, то ніякі побутові сутички, що трапляються в кожній сім'ї, не зможуть порушити стосунки між людьми, тоді нічого не страшно.

— Чи були у ваших батьків якісь табу на теми в присутності дітей? Ви могли поговорити з ними про будь-що?

— Єдине було табу — це з'ясування між ними стосунків. Якщо вони й сварилися, то ні я, ні мій брат ніколи цього не чули. Ми могли розмовляти про будь-що, обговорювати будь- яку проблему, подію. Коли батько повернувся з ув'язнення і продовжив свою літературну діяльність, то він кожну сторінку своєї нової книги обов'язково обговорював як із мамою, так і зі мною. Він часто зі мною радився, наскільки та чи інша думка буде актуальною для сучасної молоді.

«КОЛИ БАТЬКА ЗААРЕШТУВАЛИ, ДО НАС СТАВИЛИСЯ

ОБЕРЕЖНО»

— Як творчість Олеся Павловича вплинула на ваш вибір професії?

— Свого часу я збиралася вступати на історичний факультет. Але так склалося, що я відправила дві свої статті на конкурс — і стала студенткою факультету журналістики. Я думаю, що бажання висловлювати свої думки словами прийшло саме тому, що батько весь час обговорював свої ідеї з нами. Ще у ранньому віці я прочитала всі батькові книжки. Я почала цікавитися фантастикою, займатися астрологією, езотерикою. Зрештою, і сама почала писати. Зараз працюю одночасно над двома книгами. Перша називається «Хроніки Золотої Птахи», роман у жанрі «фентезі». Інша книга — це дослідження карпатської магічної традиції, робоча назва «Остання таємниця». Маю надію, що вони будуть надруковані.

— Як відбився на вашій родині арешт батька?

— Коли батько був ще здоровий, то увесь вільний час ми віддавали його громадській діяльності, його Українській Духовній Республіці. Зараз справами організації займається мама. Вона часто виступає у школах, бо тепер батькову творчість будуть вивчати в шкільній програмі.

«БАТЬКИ ДАЛИ МЕНІ МОЖЛИВІСТЬ СТАТИ ОСОБИСТІСТЮ»

— Що, з досвіду вашої родини, означає гармонійне виховання?

— Для мене гармонійне випсихологія, і на це не треба ображатися. У 1989 році на запрошення діаспори батько відвідав Канаду і США. Там він познайомився з фантастом-езотериком Річардом Бахом, мав із ним кілька телефонних розмов, потім вони листувалися. Так от, коли батько розповів йому свою історію, Річард дуже здивувався і сказав йому: «Ви знаєте, я не впевнений, що я б у вашій ситуації вчинив так само». Тобто людині, яка виросла в нормальній державі, важко зрозуміти, як можна піти проти системи. Але найбільше Баха вразив не сам факт ув'язнення, а те, що батько знав, що його посадять, але все одно займався своєю діяльністю.

У нас є близькі друзі сім'ї, особисті батькові давні друзі. Вони його відвідують, хоча захована — це виховати дитину так, щоб вона увібрала в себе всі кращі якості батьків, але разом із тим розвинулася абсолютно самодостатньою особисті